

[Nyhøe Andersen.]

ter. Jeg synes, den er meget nyttig, og jeg synes, det er prisværdigt, at den så omgående har kunnet ligge på folketingets bord efter forhandlingernes afslutning i søndags.

Jeg har selv haft ansvaret for disse forhandlinger i den overvejende del af forhandlingsperioden, og jeg kunne efter mødet med EF's ministerråd i juli konstatere, at de væsentligste spørgsmål var løst, og at løsningen var tilfredsstillende for danske interesser, på et par vigtige punkter endda bedre, end vi på forhånd kunne have ventet. Jeg vil gerne tilføje, at jeg også finder de resultater tilfredsstillende, som er nået under slutspurten i de sidste uger, og jeg vil specielt nævne løsningen af de særlige problemer for Færøerne og Grønland, som bør kunne sikre disse to områders tilslutning. Her er det, synes jeg, en væsentlig fordel, at der er indsat en bestemmelse om, at Danmarks tiltrædelse af traktaten kun får virkning for Færøerne, såfremt den danske regering senest 3 år efter Danmarks indtræden afgiver en erklæring herom. Der er på den måde givet Færøerne en ganske lang frist til en rolig afklaring af spørgsmålet, også under hensyntagen til, hvad der i mellemtiden måtte ske med Islands planer om udvidelse af det islandske fiskeriterritorium.

Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg ellers ville gå nærmere ind på den seneste tids begebenheder og således heller ikke på udenrigsøkonomiministerens udtalelser i Bruxelles og det svar, de gav anledning til fra Ministerrådets formand, udenrigsminister Aldo Moro. Men jeg hørte til min forbauselse, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Dalsager, fandt det passende at benytte denne lejlighed til at angribe mig for at have gået på kattepoter under forhandlingerne og ladet sorteper gå videre til min efterfølger. Jeg vil gerne sige, at jeg finder dette ganske urimeligt. Jeg har sagt i indhold aldeles det samme som den nuværende handelsminister, og disse synspunkter er ført til protokols i Ministerrådet som Danmarks synspunkter vedrørende de pågældende spørgsmål. Det er sket, uden at det fremkaldte reaktioner fra Ministerrådet. Når det ved mødet i november blev nødvendigt for Ministerrådets formand, Aldo Moro, at reagere, så kan det derfor ikke skyldes indholdet af de bemærkninger, der blev

fremført fra den danske minister, det kan kun skyldes formen og tonen, hvori disse bemærkninger blev fremført.

Jeg mener ikke, deri er jeg enig med ministeren, at Aldo Moros indlæg i og for sig indeholder ting eller synspunkter, som vi ikke vidste i forvejen, men jeg synes nok, at hans indlæg egner sig til at blive misbrugt, og det er jo sket, og det vil utvivlsomt ske senere i dag i rigt mål. Det synes jeg kunne og burde være undgået. Det kunne være undgået, hvis ministeren havde valgt at fremføre de synspunkter, som jeg tidligere har fremført, og som vi er enige om, i en rolig og saglig form og tone i stedet for, som det må have været tilfældet, at trampe i klaveret. Jeg synes oprigtigt talt, at hr. Poul Dalsager havde gjort sit parti og sin minister en tjeneste ved at lade det spørgsmål ligge ved den lejlighed.

Den danske ansøgning om medlemskab hviler jo på folketingets dagsorden af 11. maj 1967, hvori folketinget udtrykker forventning om, at også de øvrige skandinaviske lande løser deres samarbejdsforhold med De europæiske Fællesskaber — den sætning, som er indgået i den af hr. Poul Dalsager foreslåede dagsorden.

Bag denne bemærkning har hidtil navnlig ligget en usikkerhed omkring Sveriges stilling. Sverige har som bekendt søgt at få det nærmest mulige økonomiske samarbejde med EF, som måtte være foreneligt med svensk neutralitetspolitik, og længe holdt man fra svensk side muligheden åben for et egentligt medlemskab med en række forbehold. Men så fik vi i marts i år meddelelsen fra den svenske regering om, at nu anså man medlemskab for umuligt, men at man fortsat gerne ville forhandle om et så omfattende økonomisk samarbejde som muligt, herunder en egentlig toldunion.

EF på sin side har hele tiden været af den opfattelse, at enten måtte Sverige gå ind for medlemskab, eller også måtte løsningen være et frihandelsarrangement for industrivarer af principielt samme karakter som det, man ville tilbyde de øvrige EFTA-lande, der ikke søgte om medlemskab.

Det nærmere indhold af en sådan ordning, som EF forestiller sig den, foreligger i form af et forhandlingsmandat af 8. november til Kommissionen fra Ministerrådet, og jeg har forstået, at forhandlingerne på dette grund-